

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sdo/16/2015
Identifikačné číslo spisu: 8015200372
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8015200372.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Ing. S. S., bytom N., proti odporcovi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou, so sídlom Námestie slobody 5, Vranov nad Topľou, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy - odporcu, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 9. júla 2015, č. k. 1S/15/2015 - 99, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní z a s t a v u j e .
Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) uznesením zo dňa 9. júla 2015, č. k. 1S/15/2015 - 99 podľa § 250t ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd odporcovi uložil:

1/ „povinnosť na základe vykonanie mimoriadnej účtovnej závierky pohľadávky vydať navrhovateľovi potvrdenie o stave pohľadávky podľa požadovaného rozsahu a obsahu o čiastočnom plnení dlhu vydaného na základe podkladu potvrdenia o zúčtovaní pohľadávky za účtovné obdobie od 16.4.2006 do dňa ukončenia mimoriadneho zúčtovania pohľadávky a rozhodnúť o žiadosti povinného dlžníka vo veci urovnania pohľadávky“,

2/ „povinnosť pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu o UPŠ v zmysle ust. §6a ods. 10 zák. o správe majetku štátu zohľadniť jeho odôvodňujúce ekonomické pomery a sociálne pomery dlžníka, vek, sociálnu príslušnosť, postihnutie ZŤPS a dôsledkami starnutia, chronické choroby, biologický vek, polymorbiditu, sklon ku komplikáciám, zmenenú reakciu na lieky, stav prevažne bezmocného, odkázaného na pomoc inej osoby, vysoké náklady na zdravotnú starostlivosť, na BB bývanie, odkázaného na OA, ohrozenie stratou sebestačnosti a vznikom odkázanosti na pomoc a blízkosť smrti“,

3/ „povinnosť zdržať sa rozporuplných, hlboko nepravdivých, mätúcich vyjadrení na adresu žalobcu pri aplikácii práv na princípoch zachovania právnej istoty žalobcu, v súlade s právom na ochranu osobnosti žalobcu, jeho fyzického a psychického zdravia v pokročilom veku, jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, svojho mena prejavmi osobnej povahy žalovaného, na adresu chránenej osoby a jeho právnym statusom občana ZŤPS smrteľne chorého“.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajskému súdu navrhovateľ podal dovolanie. Navrhoval, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania navrhovateľ poukazuje na skutkový stav v danej veci vytyká krajskému súdu, že v napadnutom rozhodnutí opomenul dôvody, pre ktoré bola podaná žaloba, keďže krajský súd sa náležite nezaoberal dôvodmi, pre ktoré vo veci žiadosti navrhovateľa Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou nekonal. Taktiež vytykal krajskému súdu, že vo veci nevykonal v súčinnosti s navrhovateľom žiadne dôkazy a neskúmal, či odporca o jeho žiadostiach a písomných podaniach konal v súlade so zákonom. Namietal, že dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu sú neúplné, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu a bez riadneho právneho odôvodnenia. Dôvodil, že napadnuté uznesenie krajského súdu trpí nedostatkom dôvodov, a preto je nepreskúmateľné. Namietal, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pre súdom, čo je dôvod pre podanie dovolania podľa § 241 ods. 2, O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p. V doplnení dovolania navrhovateľ zdôraznil, že je evidentné, bezpochybne, jasne preukázané porušenie ústavného práva dovolateľa, ktoré spočíva v tom že postupom súdu bolo účastníkovi konania na súde odňatá možnosť konať pred súdom rozpore s ust. čl. 46 Ústavy SR, takým závadným procesným postupom súdu, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia jeho procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho právnej istoty dlžníka a jeho práv a právom chránených záujmov.

Odporca k dovolaniu navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní dovolania navrhovateľa dospel k záveru, že konanie o tomto dovolaní je potrebné zastaviť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1 veta druhá O.s.p.).

V štvrtej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je upravené konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t a § 250u O.s.p.), pričom v súlade s ustanovením § 250t ods. 8 O.s.p. sa na toto konanie subsidiárne použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 250t ods. 4 O.s.p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 7 O.s.p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Konanie a rozhodovanie vo veciach nečinnosti orgánu verejnej správy je v ustanovení § 250t O.s.p. upravené ako celok a je konaním jednoinštančným. Ustanovenie § 250t ods. 7 O.s.p. prípustnosť akéhokoľvek opravného prostriedku v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy celkom vylučuje.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve a teda ani v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250t a § 250u O.s.p.).

Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že v danom prípade navrhovateľ podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, proti ktorému zákonodarca nepripúšťa opravný prostriedok. Z citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vo veciach správneho súdnictva a teda ani v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je súdom dovolacím.

Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (k tomu pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08 - www.concourt.sk).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.